

цијалистима. Ако се човек разболи од тешке болести, наравно да неће ићи код свог породичног лекара, као што неће отићи ни код неуролога ако се прехлади. Опитни старици су они лекари-специјалисти који, након многих година подвижничког очишћења и искуства, знају како да помогну људима у вези са тешким животним питањима. Многи старци имају велике духовне дарове. Многи немају. Већина монаха нису старци...али то ни у ком случају не умањује њихову способност да служе као исповедници, утешители и духовници. Без обзира на то да ли се ради о парохиском свештенику, јеромонаху, монахињи

извесним оквирима. Послушност никада не укључује чињење онога што је незаконито или неморално. Истинска духовна послушност има један циљ: да нас узводи ка послушности Богу. Послушност је свагда у Цркви, и свагда нас води ка дубини општења, како црквеног тако и личног.

Велико искушење, нарочито за нас савремене западњаке, јесте у томе што покушавамо да пронађемо старца (или свештеника, то јест епископа) који је „достojан да му будемо послушни“. Ово је потпуна духовна гордост и прелест. Ми тада у ствари мислимо да нам је потребан „велики старац“, и то искључиво најбољи, да бисмо му се предали

Ако човек не држи пост, то значи, он не слуша Цркву која је заповедила пост и, следствено, он престаје да буде сином Цркве, престаје да буде православни хришћанин. Од те гвоздене логике је немогуће побећи. И зато по питању поста запамти једном за свагда: ако хоћеш да будеш верни син Православне Руске Цркве – ти мораш да држиш постове.

мишројолий Филарей Вознесенски

старици или опитном старцу, извор савета и утехе је, у крајњем исходу, исти: Бог.

Истински старац је онај који човеку увек оставља истинску слободу, чак и када му открије вољу Божију. И ту никада нема никакве манипулације нити личних интереса. Старац једноставно жели спасење човеку и он служи као средство Божије љубави и праштања према човеку. Велико је искушење идолатризовати Старца или чак њиме замењивати Христа. Култ личности води ка духовној пропасти и старца и ученика.

Послушност је врло важна у духовном животу. Међутим, послушност свагда мора да се креће у

у послушност, зато што једино такав богообдарени старац може да нас „разуме“. И помишљамо у себи: „Могу да будем послушан искључиво ономе који може да препозна и развије моје јединствене потенцијале“. Охоло је, уображено и арогантно, мислити о себи као о некоме ко је на високом духовном нивоу. Опитни и истински духован старац је, уколико имамо такво мишљење о себи, заправо последња особа са којим бисмо желели да имамо посла, јер би нас он брзо свео на нашу праву меру. Наша гордост то не би могла да издржи, и ми бисмо пренебегли његов савет, чак и када би оно што нам он саветује било најбоље за нас.

манастир Подмаине - храм Успења Пресвете Богородице
са благословом игумана јеромонаха Рафаила

ПРАВОСЛАВНИ

ПРАЗНИЦИ

БЛАГОВЕСТИ

Лк. 1, 24 - 38; зч. 3; Јев. 2, 11 - 18; зч. 306.

СИНАКСАР НА БЛАГОВЕСТИ

Када се Пресветој Дјеви наврши једанаест година пребивања и служења при храму Јерусалимском, и четрнаест година од Рођења - када, дакле, ступи у 15-ту годину живота, саопштише јој свештеници, да по закону она не може више остати при храму, него треба да се обручи и ступи у брак. Но како велико изненађења за све свештенике би одговор Пресвете Дјеве, када је она посветила Богу и да жели остати девојком до смрти не ступајући ни с ким у брак! Тада по промислу и внушењу Божјем првосвештеник Захарија, отац Претечев, договорно са осталим свештеницима, сабра дванаест безжених људи из племена Давидова, да би једноме од њих уручили Дјеву Марију на чување девојаштва њеног и старање о њој. И би уручена староме Јосифу из Назарета, који јој беше и сродник. У дому Јосифовом Пресвета Дјева продужи живети исто као и у храму Соломоновом, проводећи време у читању Светог Писма, у молитвама, богоразмишљању, посту и ручном раду. Готово никад из куће не излажаше, нити се интересоваше светским стварима и догађајима. Мало је с ким уопште говорила, и никад без нарочите потребе. Најчешће је у кући општила са двома кћерима Јосифовим. Но када се наврши време проречено Данилом пророком, и када Бог благоволи испунити обећање своје изгнаном Адаму и пророцима, јави се велики архангел Гаврил у одаји Пресвете Дјеве, и то, како неки свештени писци пишу, у тренутку баш када је она држала отвореног пророка Исаију и размишљала о његовом великом пророчанству: Гле, девојка ће зачети и родиће сина! (Ис. 7, 14). Јави јој се Гаврил у еветлости архангелској и рече јој: Радуј се, благодатна! Господ је с тобом! и остало свередом како пише у Еванђељу божанственог Луке (Лк. 1, 26-38). Са овом архангелском благовешћу, и са силом Духа Светог на Дјеву Пречисту, отпочиње спасење људи и обновљење твари. Историју Новог Завета отворио је архангел Гаврил речју: Радуј се! да ознаменује тиме, да Нови Завет има да значи радост за људе и за сву створену твар. Отуда и Благовест се сматра колико великим толико и радосним празником.

email: kontakt@manastirpodmaine.org
интернет презентација: manastirpodmaine.org

протојереј Александар Шмеман
БЛАГОВЕСТИ

Прошли су толики векови, а ми и даље слушамо тај позив на радост и – радост у топлим таласима изнутра преоблива наше срце. Чему се радује наше срце? Пре свега, самој тој девојци Марији чији је лик преиспунио собом читав свет, који нас гледа са икона и фресака, који је постао једно од највећих и најчистијих оваплоћења људске уметности и људскога стваралаштва. Верност, чистота, целовитост, свецело самопредавање, бескрајно смирење – све то завек одјекује у Маријином одговору арханђелу Гаврилу: „Ево слушкиње Господње; нека ми буде по речи твојој“ (Лк. 1, 38).

Реците, има ли на овом свету, у свеколикој његовој богатој и сло-

и безличним законима природе Црква одговара ликом Дјеве Марије, пречисте Мајке Божије, ликом Оне ка Којој се – по речима једног руског песника – свагда узносе „од велике пуноте, најслађе људске сузе“.

Радујемо се, дакле, томе што лик Мајке Божије побеђује ту неистину и лаж о човеку које је препун овај свет. Радујемо се јер се дивимо и осећамо да је лик Мајке Божије свагда са нама као наше имање, наша утеха и окрепљење, као надаћу и помоћ. Радујемо се томе што гледајући Њен лик осећамо да је тако лако веровати у небеску плавет овог света, у небеско призивање човека. Радујемо се Благовестима – доброј вести коју је Марији

Ево најкраћег и најлакшег пута ка спасењу:

Буди послушан, уздржљив, не осуђуј, чувај ум и срце од рђавих помисли и помишљај да су сви људи добри и да их Господ све воли. Због тих смиренних мисли благодат Светог Духа те неће напуштати и говорићеш: Милостив је Господ.

Ако осуђујеш, ако ропћеш, ако си самовољан, душа ће ти опустјети, па макар се ти и много молио Богу. Тада ћеш говорити: Заборавио ме Господ. Али, није те Господ заборавио, него си ти заборавио да будеш смирен, и зато благодат Божија не живи у твојој души. У смирену душу благодат се лако усељава и даје јој мир и спокојство у Богу. Мајка Божија је била смирена више од свих и зато је слави небо и земља. Бог ће прославити све оне који се смире и они ће видјети славу Господњу.
свешти Силуан АѠонски

женој историји, ичега лепшег и увишенијег од људскога лика ове Девојке. И заиста се – како пева Црква – Њој Пречистој и Благодатној „радује сва твар“. На безбожничку лаж о човеку, на свођење човека на земљу и приземни живот, на потчињење човека неизменивим

саопштио анђеоло Господњи: да ће Бог људе поново обдарити Својом благодаћу и да ће убрзо, сасвим убрзо, кроз Њу, кроз ту потпуно непознату галилејску Девојку, почети да се извршава тајна спасења света, да ће Јој доћи Бог, и то не у грмљавини и страху, већ у радости и пу-

ноти детињства, и да ће се кроз Њу у свету зацарити Дете, нејако и беспомоћно, али Дете које ће заувек и засвагда победити све сила зла.

Ето то је оно што празнујемо на Благовести, ето због чега је овај

којима је било изражено то искуство. Да би се човек спорио са вама на вашем безбожничком језику он претходно мора да се спусти у ваш мрачни подрум из кога се не види небо (на основу чега ви, онда, поричете постојање неба), у коме не-

Када зао дух печали овладава душом, он је испуни тугом и непријатношћу и не дозвољава јој да савршава молитву са дужним усрђем, смета јој да се бави читањем Светог Писма са потребном пажњом, лишава је кротости и благодущја у саобраћању са браћом и рађа одвратност према било каквом разговору. Јер, душа испуњена печали, постајући као безумна и ван себе, не може спокојно да прима ни добар савет нити да кротко одговара на постављена питања. Она бежи од људи као од виновника њеног смућења а не схвата да је узрок њене болести у њој самој. Печал је црв срца, који гризе мајку која га рађа.
свешти Серафим Саровски

празник увек био и заувек остаје празник радости и светлости.

Још једном да поновимо за оне који се подсмевају Благовестима као „миту и легенди“: извесно је да све ово није могуће ни схватити ни изразити у вашим ограниченим категоријама, јер се све ваше такозвано научно безбожништво управо и своди на то да сте ви својевољно и без права жалбе прогласили непостојећом, непотребном и штетном целу једну димензију људскога искуства, да сте прогласили за непостојеће све те речи и појмове

ма светлости сунца (на основу чега ви, онда, доказујете да нема ни сунца), у коме је све ружно, прљаво и мрачно (на основу чега ви, онда, поричете постојање лепоте) и у коме нема радости (на основу чега ви, онда, тврдите да су сви очајни и зли). Но, када човек изађе из тог вашег подрума, када се попне у висину и уђе у храм препун радости, тамо и даље одјекује песма: „Архангелски глас ти говори, Пречиста, радуј се, и опет каже – радуј се!“.

јеромонах Јона (Пафхузен)
ЗАМКА ДУХОВНЕ ГОРДОСТИ

Људи често одлазе у манастире ради духовног савета и исповести. Поштовања је достојно и древно православно предање имати неког манастирског јеромонаха за духовног оца, и живети у послушности њему. Понекад људи одлазе код опитног старца, углавном у вези са тешким живот-

ним питањима. Такође је истина да има и оних верника који развију и бољи однос са својим парохијским свештеником него други и ово би парохијски свештеници требало да подрже.

Ако је Црква – духовно лечилиште, онда су манастири-одељења за интензивну негу, са лекарима спе-